

மணிமேகலையின் பசிப்பிணி

அஞ்சலை சுப்பிரமணியம்¹
Anjalai Subramaniam¹

Abstract

This paper serves to narrow down on the aspect of hunger that is discussed in Manimegalai. Hunger is a universal issue that is faced by nearly all countries worldwide. Manimegalai classifies hunger as a disease that must be cured. It further discusses the effects of hunger on a person and provide solution to it.

Key words : Manimegalai, hunger as a disease, Tamil epic, puhar, poverty, hunger.

முன்னுரை

மணிமேகலையில் பசிப்பிணிப் பற்றி விவாதிக்கப்படுகிறது. பசிக்கொடுமை என்பது எல்லா நாடுகளிலும் இன்று இருக்கும் பிரச்சனையாகும். மணிமேகலை பசிப்பிணிக்கான தீர்வைச் சொல்கிறது. இவ் ஆய்வில் விளக்கங்களைக் காணலாம்.

பசி என்னும் நோய் உலக மக்களிடையே பயங்கரமான உயிர்க்கொல்லி நோயாக உலா வருகிறது என்ற உண்மை நம் எல்லோரையும் சற்றுநேரம் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. இது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு செய்தியா என ஆராயப் புகும்போது நமக்குக் கிடைக்கும் செய்திகள் நம் இரத்தத்தை உறையச் செய்கின்றன. ஆம். உலகக் கணக்கெடுப்பின்படி ஆண்டுதோறும் 13 பில்லியன் மக்கள் பசியால் உயிரிழக்கின்றனர் (<http://www.gomuda.com/2013/02/11>). பசி என்பதற்கு உணவு வேட்கை என்று புதிய தமிழ் அகராதி பொருள் பகர்கிறது (2007:210). பசியை ஒரு பிணியாகவே சித்தரித்துள்ளனர் நம் சான்றோர். பசியைப் பற்றிய பல பழமொழிகளும் தொன்றுதொட்டு தமிழர்கள் வாழ்வில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அவையாவன:

பசியுள்ளவன் ருசி அறியான், பசிக்குக் கறி வேண்டாம்; துக்கத்துக்குப் பாய் வேண்டாம், பசிக்குப் பனம்பழம் தின்றால் பித்தம் பட்ட பாடு படட்டும், பசிதீர்ந்ததானால் பாட்டு இன்பமாம், பசித்த கணக்கன் பழங்கணக்குப் பார்த்ததுபோல, பசித்த செட்டி பாக்கு தின்றானாம், பசித்தவனுக்குப் பால் அமிர்தம் கொடுத்தாற் போல, பசித்தவன் தின்னாததுமில்லை; பகைத்தவன் சொல்லாததுமில்லை, பசியா வரம் படைத்த தேவர் போல, பசியிலும் ஏழை இல்லை; பார்ப்பாரினும் ஏழை இல்லை என்பவையாகும் (முத்தையா, 2009:161-162).

இவற்றை விடுத்து இப்பசிப்பிணியின் கொடுமையை முழுமையாக எடுத்தியம்பும் காவியமாக நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றாக மணிமேகலை காப்பியமாகும் (வரதராசன், 2010:106). இக்காப்பியத் தலைவியான மணிமேகலை அமுதசுரபி எனும் அட்சயப் பாத்திரத்தைக்கையிலேந்தி பசித்திருப்பவர்களைத் தேடிச் சென்று அவர்களின் பசியைக் களைகிறார். ஏனெனில், பசி வந்தால் அவன் சிந்திக்க மறந்துவிடுகிறான். நன்மை தீமைகளை அலசி ஆராயாமல் சமூக விரோதமான காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான். பசி வந்தால் அவன் அனைத்தையும் மறந்து செயல்படுவான் என்பதனையே மணிமேகலை,

“குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடும்
நாண்அணி களையும் மாண்எழில் சிதைக்கும்

¹The author is a postgraduate candidate at The Department of Indian Studies, University of Malaya. sanjalai@yahoo.com.

புண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவி அதுதீர்த்தோர்

இசைச்சொல் அளவைக்கு என்நா நிமிராது” (பாத்திரம் பெற்ற காதை, 76-81)

என்று இயம்புகிறது. அதாவது பசியாகிய நோய் மேல்குடியில் பிறந்த தகுதியை அழித்துவிடும். தூய எண்ணங்களைச் சிதைத்துவிடும். கல்வி என்ற பெரும் புணையையும் நீக்கிவிடும். நாணமாகிய அணியினையும் போக்கிவிடும். பெருமையான அழகினைச் சீர்குலைக்கும். பூண் அணிந்த மார்புகளை உடைய மனைவியோடு அடுத்தவர் வாசலில் பிச்சை எடுக்க நிறுத்திவிடும். இப்படியான பசி என்ற நோயினை நீக்க வேண்டும். அது ஒரு பாவி. அதனை விரட்டி அடிக்க வேண்டும். அப்படி நீக்கியவர்களின் புகழை அளவிட முடியாது. கூறுவதற்கும் புகழ்வதற்கும் என் நாக்கின் வாக்கு காணாது (கோதண்டம், 2007:123).

ஆக, இக்கொடிய பசியைத் தீர்ப்பவனை உயிர் கொடுத்த தெய்வமாகப் போற்றிப் புகழ்கிறது மணிமேகலை காப்பியம். மண்டிணி ஞாலத்து மக்கட்கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே என்ற உயரியக் கோட்பாட்டைத் தன்னகத்தே கொண்டு செயல்படுவதே மணிமேகலை காப்பியத்தின் தலையாய நோக்கமாகும்.

அட்சயப் பாத்திரமான அமுதசுரபி கிடைத்தவுடன் பசித்தவர்களைத் தேடிச்சென்று உணவிட்டார் மணிமேகலை. அதோடு குற்றவாளிகள் நிறைந்திருக்கும் சிறைச்சாலைகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள கைதிகளுக்கு உணவிட்டு, அறிவுரை கூறி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினார். சிறைச்சாலையெல்லாம் அறச்சாலைகளாக மாற்ற அரசன் மாவண்கிள்ளியிடம் கோரினார் (சிறைகோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கிய காதை, 155-162).

மணிமேகலை காப்பியத்தில் பசிப்பிணி எவ்விடத்தில் சுட்டப்படுகிறது என்பதனை ஆராய்வோமானால், முதலில் மந்திரங்கொடுத்த காதையில் மணிபல்லவத்தில் புத்த பீடிகையை வணங்கிப் பழம்பிறப்பை உணர்ந்த மணிமேகலைக்குத் தெய்வம் மூன்று மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. அவை பசியை அடக்கும் மந்திரம், வேற்றுரு கொள்ளுதல், வானத்தின் வழி பறத்தல் ஆகியவையாகும் (மந்திரம் கொடுத்த காதை, 79-85). இதில் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட ‘பசி அடக்கும் மந்திரம்’ ஏன் மணிமேகலைக்குக் கற்றுத்தரப்படுகிறது? ஏனெனில், சமுதாய அறப்பணிகளுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் மாபெரும் கடமையை மேற்கொள்ளப்போகும் மணிமேகலைக்குப் பசி ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கக்கூடாது என்பதனை உணர்ந்தே இம்மந்திரம் சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிறது. மேலும், எவ்விடத்தும் மணிமேகலையைப் பசித்துன்பம் வாட்டக்கூடாது என்பதும் இதனுள் அடங்கும். பசி வந்துவிட்டால் அதனைக் களைவதில்தான் முழு எண்ணமும் செல்லுமே தவிர, அறப்பணிகளைச் செய்ய எண்ணம் இராது என்பதனாலேயே இம்மந்திரம் கற்றுத்தரப்பட்டது.

அடுத்து, ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதையில் அபஞ்சிகனின் மனைவி சாலி தீய ஒழுக்கம் கொண்டவளாதலால் தவறான முறையில் கர்ப்பமுறுகிறாள். ஆகவே, தனக்குப் பிறக்கும் சிசுவை யாரும் அறியா வண்ணம் ஒரு தோட்டத்தில் விட்டுச் செல்கிறாள். பசியால் அழுகிறது அப்பச்சிளங்குழந்தை. இதனை அறிந்த அத்தோட்டத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த பசு, தனது பாலைப் பீய்ச்சி அக்குழந்தையின் பசியைப் போக்குகிறது. இப்படியாக ஏழு நாட்களுக்கு அப்பச்சிளங்குழந்தையின் பசியைத் தீர்த்துக் காப்பாற்றுகிறது அப்பசு. இதன்பொருட்டே அக்குழந்தைக்கு ஆபுத்திரன் (ஆ = பசு; புத்திரன் = மகன்) எனப் பெயர் சூட்டப்படுகிறது (ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை, 11-20). மனிதனைத் தவிர்த்து மற்ற உயிரினங்களுக்கும் பசியின் கொடுமை தெரிந்திருக்கிறது. அதோடு அதனைத் தீர்க்கும் வழிவகைகளையும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றன என்பதனை இதன்வழி தெள்ளத் தெளிவாக உணரலாம்.

பின்னாளில் ஆபுத்திரன் மதுரையில் உள்ள சிந்தாதேவி கோவிலில் தஞ்சம் அடைகிறான்.

தனது பசியைப் போக்கிக்கொள்ள பிச்சை எடுக்கிறான். ஆனாலும் பிச்சையாகக் கிடைத்த உணவைத் தான் முதலில் உண்ணாமல் அங்குள்ள நலியோர்களுக்கு அளித்து மீதத்தைத் தான் உண்கிறான் (ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதை, 106-115). ஆக, பிச்சையெடுக்க நேரினும் மற்றவர்களின் பசியை ஆற்றுவதே தனது முதற்கண் கடமையாகக் கொள்கிறான். பிறர் பசியைக் களைய முனைபவன் எப்போதும் சுயநலமாகச் சிந்திக்காமல், பிறர் நலத்தை நாடுபவனாக இருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து, பாத்திர மரபு கூறிய காதையில், ஒரு நாள் இரவு ஆபுத்திரனிடம் பசியோடு சிலர் வருகின்றனர். தன்னிடம் ஒன்றும் இல்லாத நிலையில், அவர்களின் பசியைக் களைய இயலாமல் மிக வருந்துகிறான்; சிந்தாதேவி தெய்வத்திடம் முறையிடுகிறான். ஆபுத்திரனின் அருங்குணத்தை மெச்சி சிந்தாதேவி தெய்வம் முதன்முதலாக அமுதசுரபியை அவனிடம் அளிக்கிறது (பாத்திர மரபு கூறிய காதை, 9-21). இதனின்றி நாம் அறிவது யாதெனில் மற்றவரின் பசியைக் களைய முற்படுபவருக்குத் தெய்வமும் துணை நிற்கும்.

அமுதசுரபியைப் பெற்ற ஆபுத்திரன் பசித்தவர்களைத் தேடித் தேடி உணவளிக்கிறான். ஒரு சமயம் சாவக நாடு பசியால் வாடுகிறது என்பதை அறிந்த உடனே அந்நாட்டிற்குக் கப்பலில் புறப்படுகிறான். கப்பல் சிறிது நேரம் இளைப்பாறும் பொருட்டு மணிபல்லவத் தீவில் நிற்கிறது. கப்பல் மீண்டும் அங்கிருந்து புறப்படுகையில் அதனைத் தவறவிட்டுவிடுகிறான், ஆபுத்திரன். ஆளில்லாத மணிபல்லவத் தீவில் தனியாக அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். அமுதசுரபியிலிருந்து உணவைப் பெறுவோர் இல்லாததால் மிக வருத்தமடைந்து அப்பாத்திரத்தைக் கோமுகி எனும் பொய்கையில் வீசி தானும் உண்ணாநோன்பிருந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்கிறான் (பாத்திர மரபு கூறிய காதை, 85-95). மற்றவர்களின் பசியைத் தீர்க்க இயலாத நிலையில் தான் மட்டும் உண்டு உயிர் வாழ விரும்பாத ஆபுத்திரனின் பெருமை இவ்விடத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

அடுத்து, உலக அறவி புக்க காதையில் யானைத் தீ என்னும் பசிப்பிணியால் பீடிக்கப்பட்ட காயசண்டிகையின் வரலாறு சுட்டப்படுகிறது. தன் கணவன் காஞ்சனனுடன் பொதிகை மலை எழிலைக் காணவந்த இடத்தில் விருச்சிக முனிவன் உண்ண வைத்திருந்த நாவல் கனியைச் சிதைத்துவிடுகிறான். பன்னிரண்டு ஆண்களுக்கு ஒருமுறையே உண்ணும் வழக்கமுடைய அம்முனிவன் ஒரு தேக்கிலையில் தெய்வத் தன்மை கொண்ட அந்நாவல் பழத்தை வைத்துவிட்டு நீராடச் சென்று விடுகிறான். விதியின் வசத்தால் அக்கனியைக் காலால் மிதித்துச் சிதைத்துவிடுகிறான். பசியுடன் நீராடிவிட்டு வரும் விருச்சிக முனிவன் தான் உண்ண வைத்திருந்த நாவல் கனி சிதைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு கோபம் மேலிட காயசண்டிகையை யானைத்தீ எனும் நோய் பீடிக்குமாறு சாபமிடுகிறான். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான் மீண்டும் அந்நாவல் கனியை உண்ணும் நாளில் காயசண்டிகை அந்நோயிலிருந்து விடுபடுவாள் என சாபவிமோசனம் அளிக்கிறான் (உலக அறவி புக்க காதை 21-46). தண்டனையிலேயே கொடிய தண்டனை பசியோடிருப்பதுதான் என அறிந்தே அம்முனிவன் அத்தகைய சாபத்தைக் காயசண்டிகைக்குக் கொடுக்கிறான்.

இதைத்தவிர, சிறைவிடு காதையில் இராசமாதேவி மணிமேகலையைக் கொல்லும் பொருட்டு அவளைக் காற்றே வராத ஓர் அறையில் அடைத்து உணவளிக்காமல் வாட்டுகிறாள் (சிறைவிடு காதை 60-65). ஆயுதமின்றி, இரத்தம் சிந்தாமல் ஒருவரின் உயிரைக் கொல்லும் பெரும்பிணி பசி என்பதனை நினைவில் கொண்டே இராசமாதேவி இத்திட்டத்தை மேற்கொள்கிறாள். இருப்பினும் மணிமேகலை தான் கற்றறிந்த மந்திரத்தால் எவ்வித தீங்குமின்றி உயிர் பிழைக்கிறாள்.

ஆக, மணிமேகலை காப்பியத்தில் ஆங்காங்கே இப்பசிப்பிணி தொடர்பான சம்பவங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் கண்டோம். இதனைவிடுத்து, பழங்காலந்தொட்டே தமிழர்கள் பசிப்பிணியைப் போக்கும் பொருட்டு காமதேனு, கற்பகவிருட்சம், தேவாமிர்தம் போன்றவற்றை உணவுத் தேவையைத் தீர்ப்பதற்காகப் படைத்திருந்தார்கள். மேலும்

அன்னதானம், விருந்தோம்பல் என்ற வழக்கங்களும் பசிப்பிணியை எதிர்கொள்வதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. முனிவர்களும் பசிப் பிரச்சனையைக் களையவே தங்களுக்கென்று சில உணவு முறைகளை வகுத்து வைத்திருந்தனர். அதில் ஒன்றுதான் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை உண்ணும் வழக்கம். இதன்வழி இவர்களைப் பசித்துன்பம் 12 ஆண்டுகளுக்கு அண்டாமல் இருக்கும். இவர்கள் தங்களின் நேரத்தை எவ்விதத் தங்குதடையுமின்றி ஆன்மிக வாழ்விற்கு அர்ப்பணிக்கலாம்.

இப்பசிப்பிணியைப் பற்றி நம் தமிழ் அறிஞர்களும் சான்றோர்களும் பற்பல குறிப்புகளை நமக்குக் கொடுத்துள்ளனர். அக்காலத்திலிருந்தே பசிக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதனைத் தவிர்ப்பதைத் தலையாயக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அதில் ஒருவர் பாரதியார். பாரதியார் பசிக் கொடுமையை வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார் என்பதை அவரின் கவிதைகளிலிருந்து அறியலாம்.

**“இனியொரு விதி செய்வோம் - அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனியொருவனுக் குணவிலை யெனில்
ஐகத்தினை யழித்திடுவோம்”**

தனி ஒரு மனிதனுக்கு உணவில்லையெனில் உலகத்தையே அழித்துவிடுமாறு குறிப்பிடும் இக்கவிதையின் வழி பசித்திருப்பவர்களைக் கண்டால் அவர் கொள்ளும் ஆவேசமும் அவர்களிடம் பாரதியார் காட்டும் பரிவும் தெள்ளத்தெளிவாகப் புலனாகிறது (பாரதியார், 2010:149).

இதனைத்தொடர்ந்து, திருவள்ளுவரும் தமது திருக்குறளில் பசி தவிர்த்தலுக்குத் தனி அதிகாரமும் வகுத்து பசியின் அவலங்களை விளக்கியிருக்கிறார். அவர் தமது குறளில் பசி, பிணி, பகையில்லாமல் அமைதியுடன் வாழ்வதே சிறந்த நாடு என்பதை,

**“உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும், செறுபகையும்
சேரா(து) இயல்வது நாடு” (குறள் : 743)**

எனும் குறளின் வழி கூறியுள்ளார். ஆக, ஒரு மன்னனின் தலையாய கடமையே தன் குடிமக்களின் பசியைப் போக்குவதுதான் என்று திருவள்ளுவர் கூறிச்சென்றுள்ளார் (சாமி சிதம்பரனார், 2010:152). மேலும் மற்றவர் பசியை மாற்றும் ஆற்றலே ஆற்றல். இத்தகைய ஆற்றலைப் பெருக்கி வளரும் நாடு என்றும் வளரும், வாழும் என்பதை

**“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்” (குறள் : 225)**

இக்குறளின்வழி புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் திருவள்ளுவர், ஏழ்மையைப் போல் துன்பம் தருவது வேறு எதுவுமில்லை என்றும் (குறள்:1041), இந்த ஏழ்மை அனைத்து இன்பங்களையும் அழிக்கவல்லது என்கிறார் (குறள்:1042). இவர் பசி, தீயைவிடத் துன்பம் தரவல்லது என்பதையும் வலியுறுத்தி கூறியிருக்கிறார். அதாவது ஒருவர் தீயிலும் தூங்கலாம்; ஆனால் வறுமை வாட்டும்போது தூங்கவியலாது என்று கூறுகிறார் (சாமி சிதம்பரனார், 2010:214-215).

இதனைத் தொடர்ந்து திருவள்ளுவர் வறியவரின் கடும்பசியைப் போக்குமாறும் கூறியுள்ளார். அச்செயலானது மறுமையிலும் அவனுக்கு உதவும் செல்வமாகும் (குறள் : 226). மேலும் பலரோடு பகிர்ந்துண்டு பழகியவனைப் பசிப்பிணி தாக்குவதில்லை (குறள் : 227). தேடிய உணவைப் பிறர்க்குக் கொடுக்காமல் தானே தனித்து உண்ணுவது பிச்சை எடுப்பதைவிடக் கேவலமானச் செயலாகக் கூறுகிறார், திருவள்ளுவர் (குறள் : 230).

இதனைத் தொடர்ந்து, திருமூலரும் திருமந்திரத்தில் ‘அறஞ்செய்வான் திறம்’ என்ற பகுதியில் அனைவருக்கும் உணவளிக்குமாறு பகர்ந்துள்ளார்.

“ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவர் என்னன்மின்

**பார்த்திருந்த துண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை யுடையீர் விரந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே” (திருமந்திரம் : 46)**

அதாவது பொருள் வேறுபாடு பார்க்காமல் அனைவருக்கும் உணவளிக்க வேண்டும். நாடு, மொழி, நன்னெறி, உயர்வு, தாழ்வு, வறுமை, செல்வம், இளமை, முதுமை முதலிய எவ்வகை வேறுபாடுமின்றி, அனைவருக்கும் உணவளிப்பதைக் கடமையாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

மேலும் கடவுளை அடைவதற்கான ஒரே சிறந்த வழி யாதெனில், பசித்தவர்களுக்கு உணவளிப்பதுதான் என்பதை திருமூலர் தெளிவுபடுத்துகிறார். கடவுளுக்குப் படைக்கப்படும் உணவைக் கடவுள் உண்கின்றாரா என்பதை நாம் அறியவில்லை. ஆனால், பசித்தவர்களுக்கு உணவளித்தால் அச்செயல் நிச்சயம் கடவுளைச் சென்றடையும் என்பதனை,

**“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்றுசூயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஆங்குஆகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்றுசூயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதுஆமே” (திருமந்திரம் : 1821)**

நடமாடும் கோயிலாக இருக்கும் மனிதனுக்குச் செய்யப்படும் நற்காரியமானது, படமாக இருக்கும் இறைவனைச் சென்றடையும் (திருமந்திரம் 2001:717).

பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துவிடும் என்று ஓளவையார் கீழ்க்காணும் தமது பாடலின் வழி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

**“மானங் குலங்கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானந் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காழுறுதல் பத்தும்
பசிவந்திடப் பறந்து போம்” (26)**

இதன்வழி பசி வந்தால் மானம், குலம், கல்வி, ஈகை, அறிவுடைமை, தானம், தவம், உயர்வு, தொழில், முயற்சி, காமம் ஆகிய பத்து குணங்களும் பறந்துவிடுமாம். பசி முன்னே வந்து இவற்றைப் பின்னே தள்ளிவிடும் என்று ஓளவையார் கூறியுள்ளார் (சுப்பிரமணியன், 2003:110).

அடுத்து நாலடியாரிலும் பலவிடங்களில் இப்பசிப்பிணியைப் பற்றிச் சுட்டப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவரின் பசியைப் போக்குவது ஒரு மகத்தானச் செயலாகக் கருதப்படுகிறது. பொருட்பாலில் வரும் பெருமை என்ற அதிகாரத்தில் பிறரை உண்ணச் செய்து, பின்னரே தாம் உண்டு துயர் தீர்ப்பதே பெருந்தன்மையாகக் கருதப்படுகிறது. முதலில் உண்ண எடுக்கும் கவளத்தை நாள்தோறும் பிறருக்குத் தந்து அடுத்த கவளத்தைப் பெரியோர் உண்பர். பிறருக்கு உதவிய அந்தக் கவளம், அந்தப் பெரியோருடைய காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் நீக்கிப் பிறவி தீரும் காலம் முழுமையும் அவரைத் துன்பத்தினின்று நீக்கிவிடும் (செல்வ குளம் ஆச்சா, 2002:112).

மேலும் பொருளதிகாரத்தில் வரும் இன்மை அதிகாரத்தில் வறுமை என்று வரும் பிறருக்கு உதவ இயலாத வாழ்க்கை வீண் எனச் சுட்டப்படுகிறது.

**“உள்கர் பசியால் உழைநசைஇச் சென்றார்க்கு
உள்ளு ரிருந்துமொன் றாற்றாதான்; உள்ளூர்
இருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தின னாதலே நன்று” (நாலடியார் : 286)**

உடலினுள் மிகவாய் எழுகின்ற பசித் துன்பத்தாலே தான் இருக்கும் இடத்தை நாடி வந்தவருக்கு, தான் உள்ளூரில் இருந்தும் ஒன்றையும் தராதவன், அவ்வாறு உள்ளூரிலிருந்து கொண்டு தனது உயிர் வாழ்க்கையை வீணே கழிக்காமல், தான் வெளியூர்களுக்குச் சென்று பிறர் இல்லத்தில் விருந்தினராயிருந்து உண்ணுவதே நலமாகும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

அதாவது பிறரது பசித்துன்பத்தை நீக்க இயலாதவனது வாழ்க்கை வீண் எனக் கருதப்படுகிறது (செல்வ குளம் ஆச்சா, 2002:112). மேலும் மானம் எனும் அதிகாரத்தில்ல கீழான மக்கள் தங்களைத் துன்பப்படுத்தும் பசிக்குப் பயந்து மானத்தையும் கைவிடுவராம் (நாலடியார் : 297). எவ்வளவு உயர் குடியில் பிறந்தவராக இருந்தாலும், அல்லது துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவராக இருந்தாலும் வறுமை இல்லாத வாழ்வே பெருமையாகக் கருதப்படுகிறது (நாலடியார் : 281).

இதனை அடுத்தது வள்ளலாரும் பசித்துன்பத்தைக் கண்டு மனம் மிகவும் இரங்கி, இப்படி பாடியுள்ளார்.

**“வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்! பசியினால் இளைத்தே
வீடுதோறும் இரந்தும் பசியறாது அயர்ந்த வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்!
நீடிய பிணியால் வருந்துகின்றோர் என் நேருறக்கண்டு உளம் துடித்தேன்!
ஈடின் மானிகளாய் ஏழைகளாய் நெஞ்சிளைத்தவர் தமைக் கண்டு இளைத்தேன்”**

பசித்தோரைக் காணும் போது தான் அடையும் துன்பத்தை இவ்வாறு கூறியிருக்கும் வள்ளலார், மானிடரைத் தவிர்த்து தாவரங்களும் கூட பசித்துன்பத்தால் வாடுவதாகப் பகர்கின்றார் (சுப்பிரமணியன், 2003:181).

ஆக, பல சான்றோரும் பசிப்பிணியையும் அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களையும் அதனைக் களைபவர்களுக்கு ஏற்படும் நற்கதியையும் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இருப்பினும் இவர்கள் தங்களின் படைப்புகளில் ஒரு பகுதியாகத்தான் இதனைப் பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர். ஆனால், இப்பசிப்பிணியைக் களைவதையே தனது தலையாய நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரேயொரு காப்பியம் மணிமேகலை என்பதுவே ஆணித்தரமான உண்மை. எனவே, இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் செய்திகளை அனைவரும் உள்வாங்கி பசிப்பிணியைப் போக்கும் அறப்பணியை இன்றே தொடங்கி நமது இம்மை வாழ்விற்கும் மறுமை வாழ்விற்குமான நல்வினைகளைச் சேர்த்துக் கொள்வோம்.

Bibliography

- <http://www.gomuda.com/2013/02/11> - fakta-fakta tentang kelaparan di dunia.
Kothandam. (2007). MaGimçkalai. Chennai: Gangai Book Centre.
Mullai, P.,L., Muthaiya. (2009). Tami;nâmmup Pa;amõ;ika7. Chennai: Mullai Publication.
Putiya Tami; Akarâti. (2007), Kuala Lumpur: Uma Publication.
Ramasamy. (1995). Tirukku_a7. Chennai: Srihindu Publications.
Samy Sithambaranar. (2010). Tirukku_a7. Chennai: Kotravai Centre.
Selvakulam Acha. (2002). Nâlamiyâr. Chennai: Sura Books (Private) Limited.
Subramanian. (2003). Tami; Ilakkiya Varalâ_u. Chennai: Manivasagar Publication.
Subramaniaya Bharathiyar. (2010). Pârtiyâr Kavitaika7. Chennai: Leo Publication.
Tirumantiram Mûvâyiram. (2001) Chennai: Saivasidhantha Nurpathipu Kalagam.
Vengadasamy Nadar & Auvai Thuraisamipillai. (2007). KûlavâGikaI CâttaIâriI MaGimçkalai Mûlamum Uraiyum. Chennai: Saratha Publication